Jutto jätkud.

Ei nä issеennast.

Rikkas ja wägga sitke mees olli ühhel pühhapäwal koggematta kirrikusse läinud. Ja just sel pühhal olli jutlusse allus seddawisi, et õppetajal paljo olli räkimist armastusse annetest. Kui ta koeo läks, útles ta: „Õppetaja räkis tänna ni paljo armastusse andmistest, et se wist iggaühhe süddamesse läks, mul olleks praego wägga suur tahtminne, kerjama minna."

Suretükki surus.

Suretükki wäe seersant lähhäb soldati jure, kes suretükki jures wahhi peal. Seersant küssib: „Kule, útle mulle, kui suur on sinno suurtük?" — Soldat seisab wait. — „No útle agga peale!" — Soldat ei lause weelgi musta egga walget. — Wimaks útleb seersant: „Ma nään, sa kardad, — agga wasta mulle, nago sa ennese wärilisele wastaks?" — Siis pahwatas soldati su lahti, útles täie suga naerdes: „Kui teie assemel minno ennese wärilinne sedda olleks küssinud, siis ma útleks tale: pea su, sinna lurjus, mis sinnul minno suretükkiga teggemist!"

Mees ja naene.

Üks mees katsus ennast omma abbikasa hobide eest laua alla warjata. Kui se tedda ennam ommal wisil heaste armastada ei woinud, kähwatas: „Silma pilk tulled sa laua alt wälja!" „Ei tulle agga mitte" wastas mees laua alt; „ma tahhan ommetige wadata, kes perremees maeas, kas minna woi sinna!" —

Tüttarlaps.

Üks nelja aastane tuttarlaps, kes omma emmaga essimest korda möisas sakste toas olli, kulis klawweri mängimist ja laulmist ja hakkas nutma. Saksad, kes sedda näggid, küssisid lapse käest: „Miks sa nuttad?" Jah, mem útles allati, kui m'e surreme, siis same taewa,